

Beren dan maar weer (2014-versie)

(Ik heb gewoon het verhaal van het 10-jarig jubileum zo netjes mogelijk geactualiseerd)

Het was een doodgewone dag, zo'n dag gevuld met louter nietsvermoedendheid. Wij waren met z'n tweeën onderweg in de auto en reden ergens tussen Kloosterhaar en Sibculo toen ze tegen me zei: "Wat ben je toch weer diep in gedachten. Volgens mij wordt het tijd dat je je hoofd eens gaat leegmaken. Waarom begin je niet voor jezelf?"

Wie mij een beetje kent, weet dat ik een dergelijke opmerking normaal gesproken in eerste instantie laf zou hebben afgewimpeld (ik had de eventuele ondernemer in mijzelf altijd zorgvuldig weten te negeren en bij het woord 'risico' breekt het angstzweet mij spontaan uit). Dat deed ik ditmaal echter niet. Ik ging serieus op haar woorden in en reageerde met een daadkrachtig gestameld: "Vind je?" Zij knikte en begon pluspunten op te sommen. Ik liet vlinders binnen in mijn buik. En na een kwartier verwoed heen en weer praten, weifelend wegwuiven van nadelen, afwegen en evalueren van eventuele valkuilen werd daar en toen het plan geboren: ik werd Eigen Baas. "Goed zo" zei mijn vrouw bemoedigend. Niettemin zat ik achter het stuur met in mijn hoofd meer vragen dan antwoorden.

Ik was op dat moment nog vertegenwoordiger, al eenentwintig jaar, en mijn creatieve werkzaamheden in de avonduren hadden inmiddels een veelbelovend begin gemaakt met behoorlijk uit de hand lopen. Ik had meer ideeën dan tijd. De inspiratie begon mij steeds meer lastig te vallen, mijn hoofd stroomde over.

Zij had gelijk: het werd waarschijnlijk tijd. En zelfs ik vond hem nu rijp genoeg.

Er moest een bedrijfsnaam komen – *Theo Promotor*, een logo, een introductiebrief, een stapel visitekaartjes en iets van boekhouding. Ik moest de belastingdienst bellen, de bank, de Gouden Gids, mijn baas diende het uiteraard ook te weten, ik... Maar allereerst ging ik naar de Kamer van Koophandel, om precies te zijn op 4 februari van het allerlaatste jaar van de twintigste eeuw.

Ik begon het avontuur trots te vertellen aan iedereen die het maar wilde horen (trouwens ook aan iedereen die het niet wilde of niet wist dat ie het wilde horen, hetgeen volgens mij de kern is van wat reclame inhoudt). De reacties waren verdeeld, niet iedereen stond meteen uitzinnig te springen van enthousiasme. Eén opmerking kreeg ik echter wel heel vaak: die van hoe plezierig het wel niet is als je met je liefhebberij in je levensonderhoud kunt voorzien.

Ik ken overigens vele malen meer mensen die van hun werk (ongemerkt en meestal onbedoeld) een allesbeheersende hobby hebben gemaakt dan andersom. Nee, dan mijn werkweek. Op zaterdag naar een muziekfestival, het lezen van een boek, boodschappen doen, poepen of een concert op tv: ik noem het al gauw 'werken'. 'Inspiratie opdoen'. 'Onderzoek voor een opdracht'. Ik ben inmiddels mijn eigen alibi.

Op verjaardagen, recepties en bij tegen-het-lijf-loop-ontmoetingen op straat, met mensen die je al jaren niet hebt gesproken, komt op een gegeven moment in de conversatie altijd de onvermijdelijke vraag: "Ben jij nog stééds zelfstandig?", met zo'n toontje van ongeloof. Van ik-heb-er-nooit-vertrouwen-in-gehad. Gevolgd door: "En: kun je d'r van bestaan?" Als ik dat dan zo bescheiden mogelijk bevestig, reageert de terloopse gesprekspartner steevast met het in de Nederlandse volksaard ingebakken jaloeziecliché: "Mooi toch hè: dat je van je hobby je werk hebt kunnen maken."

Dan vertel ik dat ik destijds ben begonnen als tekenaar en mij tegenwoordig het meest bezighoud met schrijven. Voor vakbladen, websites, brochures en columns, onder meer voor *OOR*, met maar liefst drie (3!) hoofdletters. Maar dan gaan ze enkel door over dat tekenen. Want dat begrijpen ze kennelijk, dat schrijven niet.

Maar moet dat niet ook gebeuren dan? Van bijsluiters tot ondertitels, boeken, verpakkingsteksten, gebruiksaanwijzingen en spelregels, iemand moet dat toch doen? Of komt een krant gewoon opeens uit de lucht vallen?

Kijk, toen ik begon, bestonden mijn activiteiten uit het beschilderen van muren en door mijzelf gezaagde stoepborden met allerhande, meestal voor kinderen bedoelde figuren. Ik bedacht en ontwierp voor winkels en artsenwachtkamers ladingen kabouters, clowns, konijnen, kamelen, katten, honden, uilen, apen, olifanten, eekhoorns, noem maar op. Maar meestal beren. Het waren altijd weer beren. Als een winkelier mijn boek met voorbeelden had doorgebladerd en geen idee had wat ie zelf uiteindelijk op de muur wilde hebben, zei ik maar weer: “Ook maar iets met beren dan?” Beren waren veilig, kinderen vonden een teddybeer altijd leuk. Beren waren zwaar in de mode. Maar op het laatst kon ik geen beer meer zien, laat staan er nog één ontwerpen die ik nog niet eerder had gemaakt. Begrijp me niet verkeerd: het is altijd leuk gebleven. Want het waren tenslotte wel mijn beren.

Als ik dan zo’n winkelwand, kinderbrillenpresentatie of speelhoek ging beschilderen, bij voorkeur op een zaterdag, schreef ik voor de betreffende winkelier een vrolijk persbericht. Voor in het plaatselijke huis-aan-huiskrantje. Om maar zoveel mogelijk kinderen uit te nodigen om erbij te zijn als de ‘berenschildermeneer’ de figuren met verf op de muur ging zetten. En zo spraken de kinderen mij ook aan: “Berenschildermeneer, hoe doet u dat?” Altijd weer een feest.

Ik tekende kleurplaten, cartoons, strips, illustraties, ontwierp advertenties, autobeleetteringen, logo’s, enzovoort. En dat doe ik nog steeds. Ik heb zelfs al menig landschap of ander realistisch natuurfereel op groot formaat gemuurschilderd. (Met overigens na al die jaren nog altijd plankenkoorts voor elke klus.) Daarnaast geef ik al sinds medio 2000 tekenles aan jeugd van acht tot zestien jaar in het wijkcentrum, elke donderdagavond, en daar leer ik zelf misschien nog wel het meest van. Plus dat schrijven dus: het leesbaar verwoorden van mijn eigen mening, beleving en belevenissen, stapels informatie en de notities van inmiddels honderden interviews. Duizend deadlines. Want ik móet een deadline. Een opdrachtgever die tegen me zegt: “Och, zie maar wanneer je ’t klaar hebt” doet mij meer verdriet dan hij zich met zijn behulpzaam bedoelde vrijheidsaanbod realiseert. Zonder tijdslimiet zou ik verzuipen. Bottomline is de deadline mijn ultieme reddingslijn. Bovendien werkt de agendadwang stimulerend. Joe Jackson schreef ooit: “It’s amazing how conducive to creativity a deadline can be.” Hij heeft volkomen gelijk.

Het zijn allemaal zulke leuke dingen en die mag ik de hele dag doen. Elke dag opnieuw. Al vijftien jaar speelkwartier en ik krijg er nog voor betaald ook. Ik voel mij een bevoorrecht mens.

Maar om hier nou een plaatjesboek van te maken, dat leek mij niets. Nee, dan toch liever een met zorg samengeraapt pakketje zwarte letters, om te lezen.

In de loop van die afgelopen vijftien jaar heb ik bovendien geheide mijlpalen mogen meemaken als mijn 25-jarig huwelijk, de invoering van de euro (waarbij ik moet bekennen dat ik nog steeds alles terugreken naar guldens), mijn vijftigste verjaardag, een burn-out en de geboorte van mijn eerste drie kleinkinderen.

Ik kan inmiddels mijn werk niet meer doen zonder mobiele telefoon, pc, internet (~~onlangs heb ik in alle stilte ook gevierd dat mijn website al weer vijf jaar onder constructie was~~) en e-mail, digitale camera, diazepam, USB-stick, mp3-speler, geheugenkaart en Senseo. Stuk voor stuk relatief jonge uitvindingen die in de afgelopen vijftien jaar een niet weg te denken rol zijn gaan spelen in ons leven. Ga maar na, gereedschappen die ik destijds in ’99 nog volop gebruikte, zoals de fax, het fotorolletje, de kam, de videoband en de diskette, heb ik inmiddels al volledig afgedankt. Maar ja, mijn bedrijf stamt dan ook al uit de vorige eeuw, sterker nog: zelfs uit het vorige millennium.

Afijn: dat gaan we dus vieren. Maar wat doe je dan? Een feestje? Met een slagroompunt, glas champagne in de hand en toastjes op tafel? Mwah. Punt is: u past niet met z’n allen in mijn werkkamer enne... bovendien kan ik op woensdagavond sowieso niet, want dan eh, heb ik, eh, geef ik immers altijd tekenles. Nee, een leuk feestje doen we wellicht over vijftien jaar. Maar ik wil het moment niet ongemerkt voorbij laten glijpen. Zeker iets doen. En uiteraard iets met een creatief toefje.

Vandaar dat u nu dit boekje verhaal zit te lezen, dat u hebt gekregen omdat u een opdrachtgever, zakenrelatie, afnemer, contactpersoon, leverancier, lotgenoot, echtgenote, kind, schoonkind, kleinkind, aanhanger van het eerste uur, ouder, familielid, huisdier, vriend, vriendin, kennis, fan, klankbord, handlanger, praatpaal, sympathisant, potentiële klant of uitgever, koffiezetter, boekenlegger,

bladblazer, wanbetaler, schuldeiser of
mij bent of wellicht bent geweest.

(ruimte om uw hoedanigheid zelf in te vullen) van

Ik hoop natuurlijk dat u verder bladert. Dat u het hele boekje leest. En dat u plezier beleeft aan de verhalen, stukjes, columns en ontboezemingen die ik in dit jubileumbundeltje heb verzameld (**dan moet u Warempel natuurlijk wel eerst downloaden**). Want u hebt op één of andere wijze bijgedragen aan het slagen van die afgelopen **vijftien** jaar. Zonder u zou ik niet zijn wie en waar ik nu ben, echt niet.

Als u mij op 4 februari 1999 gevraagd zou hebben (en misschien heeft u dat destijds ook wel gedaan) hoe lang ik dacht door te zullen dan wel kunnen gaan, had ik ongetwijfeld geantwoord dat ik dat toen niet wist. En niet durfde voorspellen. Of misschien heb ik er gewoon niet bij stilgestaan. Eigenlijk ben ik nooit zo van het jaren ver vooruitblikken geweest. Maar ook dat is mogelijk weer een schromelijk gebrek aan geloof in mijn eigen kunnen.

Deze **vijftien** heb ik zonder al te veel kleerscheuren (maar met des te meer veelkleurige verfvegen en -spatten op spijkerbroeken, T-shirts en overalls) volbracht. Met genoegen. Warempel. Ik geniet met volle teugels. En ik ga daar dito maar gewoon mee voort.

Vuur en een glas graag. Ontkurk de Cubanen.

Ik wil hier dan ook vol overtuiging typen, met luidkeelse pen: ten **elf zestien!**

© Theo Bennes